

[Robert Mikkelsen.]

lig Mening om Berettigelsen af den rejste Kritik. Jeg maa dog sige, at den Tvivl, der er rejst, ikke synes ganske bortvejret ved Kommissarius' Redegørelse, bl. a. maaske ogsaa fordi — hvad det ærede Medlem Hr. Hjermind selv vil være indforstaaet med — de Krav, der kan stilles til Administratorer i Almindelighed, paa en ganske særlig Maade kan stilles til ham.

Jeg vil i den Forbindelse blot nævne en enkelt Ting. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte her, at det ærede Medlem Hr. Hjermind under sin Administration havde næret en stor og berettiget Tillid til Hr. Enrum. Denne Tillid kan have været stor; den kan ikke have været berettiget. Vi, som har deltaget i Arbejdet med Tilrettelæggelsen af den paagældende Lovgivning, har selv været med til at sætte det Stempel paa de tidligere Ledere af de tyske Foretagender, at de ikke er kvalificerede som Hjælpere for Administratorer, og det er jo ogsaa det ærede Medlem Hr. Hjermind i høj Grad gaaet ind for. Jeg kan derfor ikke se, at det er berettiget at vise stor Tillid til en Mand, som man selv har været med til ved en Lov at afskære fra Deltagelse i Administrationen paa nogen som helst officiel Maade.

Vi drøfter her et Forhold, som forekommer mig at være saa vigtigt, af en saa principiel Betydning, at Sagen ikke burde tages af Dagsordenen, forinden der er tilvejebragt fuld Klarhed. Det foreliggende er ikke nok til at drage videregaaende Konsekvenser, end Kommissarius har gjort, men jeg finder paa den anden Side, at der ikke er givet fyldestgørende Forklaring paa alt, hvad der er foregaaet, og en saadan Forklaring er saa ganske afgjort ønskelig.

Bertel Dahlgaard: Det er maaske ikke helt unyttigt, at dette Spørgsmaal er gjort til Genstand for en offentlig Diskussion her i Folketinget, fordi det atter minder os om det, som vi under Behandlingen af det paagældende Lovgivningsanliggende i høj Grad maatte være opmærksomme paa: at det i disse Sager drejer sig om meget store økonomiske Interesser, store Interesses modsætninger, Interessecirkler, der kæmper mod hinanden. Og under alt dette er der mange Indflydelser, der søger at gøre sig gældende. Mange Manøvrer finder Sted under Overfladen, og ved Siden af alt det korrekte og regelrette, der foregaar under Behandlingen af disse Sager, maa man ogsaa regne med, at der søges gennem-

ført Transaktioner af den ene eller den anden Art, hvor det ikke er ideelle Hensyn, der er den drivende Kraft.

Men netop naar det er saadan, netop naar man med sit almindelige Kendskab til Livet og de Forhold, som kommer i Betragtning i saadanne Tilfælde, er klar over dette, er det af den allerstørste Betydning, at man fra de offentlige Myndigheders Side i størst muligt Omfang søger at holde klare Linier.

Ved Behandlingen af denne Forespørgsel er jo en ganske bestemt og meget omtalt Sag skudt i Forgrunden. At Linierne her ikke har været holdt klare, er ganske aabenbart — og det er jo ogsaa fastslaaet af Kommissarius. Jeg skal her til føje, at jeg ønsker ikke selv herudover at fælde nogen Dom — det kan man ikke uden at have haft Lejlighed til at gennemgaa en saadan Sags Akter —, men jeg tror mig berettiget til at sige, at jeg fra første Færd, naar denne Sag omtales offentligt, har været ked af, at det var en Rigsdagsmand, der var inddraget i disse tvivlsomme Dispositioner. Det er givet, at der her i bedste Fald har været udvist Uforsigtighed, og for en udenforstaaende synes det næsten ufatteligt, at Administrator ikke har konfereret paa Forhaand med Kommissarius om disse Arrangementer. Paa den anden Side foreligger der det for os i Dag, at Kommissarius har udtalt, at der ikke har været tilsigtet nogen personlig Berigelse eller Fordel, og det maa efter min Mening paa Sagens nuværende Stade tages til Efterretning.

Men alligevel er det ingen Skade til, at vi bliver mindet om, hvor vigtigt det er, at netop Rigsdagsmænd er uangribelige, og at det rigtige Udtryk netop var det, som den højtærede Justitsminister anvendte, og som blev citeret før, at det maa gælde for Rigsdagsmænd som for Cæsars Hustru, at man end ikke skal kunne mistænkes, for intet er saa vigtigt for Rigsdagens og Folkestyrets Stilling i hele Befolkningens Bevidsthed som dette, at de offentlige Repræsentanter i Rigsdagen, i kommunale Raad, i alle offentlige Forsamlinger, i deres Færd forstaaer at trække de rette Grænser.

Jeg vil gerne endnu sige om denne Sag i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen og for saa vidt ogsaa det ærede Medlem Hr. Hækkerup fremkom med, at jeg synes egentlig ikke, det høje Folketing, som Sagen ligger, skulde gaa til Nedsættelsen af et specielt Udvalg til nærmere Klar-